

Lennerts Levels

Het broederschap van ridders

Lennerts Levels

Het broederschap van ridders

Katie Rose

Schrijver: Katie Rose
Coverontwerp: Mark Robson
ISBN: 9789402168822
© Katie Rose

Deel I

XenLen

HOOFDSTUK I

Lennert de jonge held

In het dorp van Ribbelrecht woonde een jongen van elf jaar, Lennert. Hij had drie oudere broers, Baldewin, Hans en Marnix, en nog een jongere zus, Elisabeth.

De broers van Lennert mochten op hun zestiende in het leger van koning Ribbelrecht treden. Om toegelaten te worden in dit leger probeerden alle krijgers proeven te doorstaan. Zo dienden ze hun behendigheid te tonen met het zwaard en hakmessen, maar ook met pijl-en-boog. Steekproeven, vechten in en onder water en met de blote vuist, behoorden ook tot de loodzware eindproeven. Wie in al deze opdrachten goed genoeg bevonden werd, mocht zich trots een krijger van het leger van koning Ribbelrecht noemen. De mannen moesten te allen tijde klaarstaan om voor hun vorst te vechten.

In ruil hiervoor kregen ze een stuk grond waarop ze mochten wonen en ze behielden zelfs de volledige opbrengst van hun gewassen. Om de maand werd er van hen wel verwacht dat ze in het kasteel van Ribbelrecht trainten om hun kennis en vaardigheden van het ridderschap aan elkaar door te spelen.

Lennert leerde van zijn oudere broers uitstekend kruisboogschieten en messen werpen. Zo droeg hij op zijn lichaam wel vier messen die

hij binnen enkele seconden naar zijn doel kon werpen.

Op een dag wandelde Lennert naar het bos om te oefenen. Hij wilde even behendig als zijn oudere broers worden. Op een boom kerfde hij een roos. Vervolgens deed Lennert twintig stappen naar achter en wierp in vogelvlucht de vier messen naar de roos. De eerste worpen waren ver naast het gestelde doel. Een dolk viel zelfs bijna op een andere jongen.

‘Au, verdorie! Kijk toch uit, jij uilskuiken!’ luidde het vanachter de boom.

Lennert schrok heel erg en wandelde naar de schreeuwende stem.

‘Euh, excuseer! Wie is hier het uilskuiken? Wie is er nu zo slim om achter een roos te gaan staan? Is het bos niet groot genoeg misschien?’ Vanachter de dikke boom kwam er een andere jongen tevoorschijn.

‘Hoe heet je, trouwens?’ vroeg Lennert.

‘Ik ben Hubrecht en ik was je gevolgd naar deze kant van het bos. Ik woon verderop in het dorp.’

‘Goed, Hubrecht, als je je leven nog niet beu bent, kom dan achter mij staan en stop met op mijn zenuwen te werken!’

‘Hoe heet jij?’ wilde de jongen weten.

‘Lennert, en zwijg nu of ik mik verkeerd.’

De pijl zwiepte door de lucht en plofte recht in het midden van de getekende roos op de dikke boom.

‘Hoe oud ben je, Lennert?’

‘Sst, ga je nu zwijgen, of ik schiet straks een pijl door je lange tong!’

Hubrecht ging verveeld in het lange gras zitten. Hij zag er sjofel uit. Zijn broek was veel te kort en de mouwen van zijn vest waren te lang. Hij had ze enkele keren opgerold, alsof hij zijn kledij gestolen had van iemand anders. Gespannen keek hij toe, terwijl Lennert alle vier zijn messen probeerde te werpen. Bij de laatste inspanning niesde Hubrecht zo luid, dat het mes meters naast de boom belandde.

‘Jij onnozel kieke! Nu kan ik mijn mes gaan zoeken tussen al het gebladerte! Moet jij niemand anders gaan verblijden met je gezelschap? Ik heb mijn portie voor vandaag wel gehad!’

Hubrecht bleef staan gapen met open mond.

‘Wat is er? Je tong verloren? Of ben je doofstom?’ antwoordde Lennert bitsig.

Hubrecht wees naar een andere dunne boom vlak achter de boom met de getekende roos op.

‘Kijk, Lennert! Je gooide met je mes recht in die dunne boom daarachter!’

‘Mooi, je hebt mijn vierde mes gevonden. Prima gedaan, nieskip!’

Hubrecht rende trots naar de dunne boom en trok het mes eruit.

‘Mag ik het eens proberen, Lennert?’

‘Als je maar niet denkt dat je het mes mag houden! Ik heb het eerlijk verdiend, door karweitjes op te knappen in ons dorp!’

Hubrecht glimlachte, deed enkele stappen naar achter en gooide het scherpe mes met een wiebelende arm recht voor zich uit. Het mes maakte een boog naar rechts en vloog recht door de struiken.

‘Mooi, nu kan je alsnog mijn dolk gaan zoeken, oen!’

Iets later zochten beide jongens naar het vermiste mes. Lennert had het teruggevonden en stak alle messen weer netjes weg in een draagzak.

‘Waarom steek je de messen in je tas? Waarom steek je ze niet terug in je broek, mouw en schoen? Daarstraks zag ik je ze van je lichaam nemen en naar de roos werpen.’

‘Is er nog iets dat je me vandaag wilt zeggen of mag ik nu naar huis?’

‘Kom je morgen weer naar deze plek om te oefenen?’

‘Dat weet ik nog niet. Hangt ervan af of ik tijd heb. Ik moet helpen bij mijn vader.’

‘Wat doet je vader dan? Is hij ridder?’

‘Nee, messenslijper. Wat doet jouw vader? Steekt-zijn-neus-ook-in-andermans-zaken?’

Hubrecht zweeg. Hij keek verdrietig en boos naar Lennert. ‘Nee, mijn vader is dood,’ antwoordde hij deze keer onvriendelijk.

‘Sorry, ik wilde je niet kwetsen. Hoe kwam je vader om?’

‘Door het leger van koning Grubbelgrut. Hij vocht voor de vrijheid van ons gezin. Je weet toch dat koning Grubbelgrut zijn leger traint voor een tweede oorlog?’

‘Hoezo? Welke oorlog?’

‘Onze koning houdt al weken met koorts het bed. Mijn vader die hem maandelijks diende, kwam vorige week om in een strijd tegen de ridders van Grubbelgrut. Wat zou ik graag mijn vader wreken!’

Lennert was voor de eerste keer geboeid naar de jongen aan het luisteren. ‘Hoe weet jij dit allemaal?’

‘Oh, dit gaat de ronde bij ons in het dorp. Ik heb het lichaam van mijn vader niet meer gezien. Mijn moeder hoopt dat zijn vrienden hem eerbaar begroeven aan de rand van ons dorp. De gewonden en overleden krijgers bleven achter in de strijd aan de landgrens,’ vertelde Hubrecht, ditmaal met betraande ogen.

Lennert kreeg medelijden met de jongen. Hij had meteen spijt dat hij hem eerder nogal onvriendelijk behandeld had. Hij zocht naar de juiste woorden om hem op te beuren.

‘Als je wilt, kom ik morgennamiddag weer hierheen?’

Hubrecht trok zijn schouders op en antwoordde eerder koeltjes:

‘Bedankt, maar enkel als je het zelf wilt.’

‘Dan zie ik je morgen hier aan de grote eik,’ glimlachte Lennert.

‘Afgesproken,’ antwoordde de kleinere jongen.

Lennert holde die namiddag vlug naar het dorp. Hij volgde het paadje dat uit het bos naar een grote open vlakte leidde. Lennert voelde in zijn tas zijn vier messen zitten. Hij hoopte dat Hubrecht ongelijk had en er geen oorlog zou volgen tussen de twee koningen. Hij besloot om dit nieuws in het dorp eerst aan zijn vader te vertellen.

Thuisgekomen at Lennert haastig zijn brood met spek. Nadien trachtte hij snel zijn klusjes af te werken. Lennert trok ’s avonds graag met vader op. Hij hielp hem bij het verzamelen van messen, dolken en scharen en legde ze netjes per soort. Vader sleep vervolgens alle gereedschappen op de slijpsteen die hij met de voeten draaiend hield. Ook de heften uit hout en been stapelde Lennert apart. Zo kon vader gemakkelijk het zachte ijzer smeden op het aambeeld om er nadien het gepaste heft bij te kiezen.

Hij kon lang opblijven om zijn vader aan het werk te zien. Soms mocht hij zelfs tot middernacht toekijken. Al van jongs af aan was Lennert vertrouwd geraakt met dolken, zwaarden en messen. Als kleuter mocht hij van vader al helpen en oefenen met het gerei. Zijn grootvader was messenmaker en zijn vader messenslijper. Vader erfde de hele werkplaats wat verderop in het dorp.

Lennert werd vrolijk van vaders werkplaats. Toch bleef het gesprek met Hubrecht in Lennerts gedachten dwalen, waardoor hij redelijk ongerust werd.

‘Vader, ik ben vanmiddag even naar de eik geweest en ontmoette er een jongen, Hubrecht. Hij vertelde me dat koning Grubbelgrut een oorlog aan het bedisselen was. Zijn vader zou gedood zijn door ridders van zijn leger, kan dit?’

Vader stopte met slijpen en keek erg verbaasd op. ‘Wat zeg je? Is het dan toch waar? Ik hoorde het nieuws enkele dagen geleden. Mogelijk staan we voor slechtere tijden, mijn zoon. Het nieuws doet inderdaad de ronde in het dorp. Koning Ribbelrecht kan maar beter zijn leger klaarstomen, voor het land in gevaar is! We kunnen niets anders doen dan ons wapenen en afwachten... Hoe heette die jongen die het je vandaag vertelde?’

‘Hubrecht, waarom?’

‘Zomaar. Was je niet bij je broers?’

‘Nee, ik mocht niet vandaag. Het was kruisboogschieten en dan willen ze me er niet bij. Maar ik mag morgen wel mee! Dan gaan we vechten

en leren vallen. Ik krijg mijn eigen vechtestok van Baldewin, tof hè, vader? Ik word een echte krijger later. Wie weet schop ik het wel tot ridder? Dan kan je mij een zwaard maken!’

‘Je weet dat je steeds heel voorzichtig moet omspringen met alle wapens hè, Lennert? De kracht zit hem in het geduld van de krijger en niet enkel in het wapen, vergeet dat niet! Vechten is één en al concentratie, geen stoer spel!’

‘Waarom ben je weggegaan uit het leger, vader? Je had ridder kunnen blijven, dan kon jij me leren vechten!’

‘Lennert, het gaat niet enkel om het vechten! Je kijkt iemand in de ogen en steekt dan het leven uit zijn lichaam. Ik herinner me mijn eerste slachtpartij nog! In naam van de koning doden geeft je een machtsgevoel, maar je beëindigt iemands leven, iemands dierbare.’

‘Als ze je komen halen vader, wat dan? Ga je dan terug naar je vroegere vrienden?’

‘Zo ver is het nog niet, hè! Ik ben blij met mijn werkplaats en slijpsteen. Ik ben dankbaar met de spullen die ik van euh... opa erfde. Nu weet ik tenminste dat ik geen dood moet zaaïen. Ik maak of herstel, dat is zoveel veiliger, mijn zoon!’

‘Ik vecht enkel als ik me bedreigd voel vader, beloofd. Maar als ze ooit komen in ons dorp, is het beter dat we voorbereid zijn en kunnen terug vechten. Wie beschermt er anders moeder en Elisabeth?’

Vader glimlachte. ‘Je zult ooit een dappere krijger worden, mijn zoon. Jij bent slim en snel. Hoe vaak mik je in de roos in de eik?’

‘Drie op vier, niet slecht, hè?’

‘Prima. Hoe snel?’

‘Een tel per mes,’ antwoordde Lennert trots.

‘Genoeg geleuterd voor vandaag. Geef me die scharen nog aan, leg die dolken weg en kruip dan in je bed. Morgen moet je er vroeg uit als je met je broers mee wilt.’

‘Slaapwel, vader.’

‘Welterusten, zoon.’

Lennert pakte zijn vier messen en stapte naar buiten, waar hij nog even wilde mikken op een ton die naast de werkplaats stond. Hij stapte twintig passen achteruit en gooide het ene mes na het andere. Alle vier de gevaartes vlogen in een rechte strakke lijn in de ton. De jongen probeerde het nog een laatste maal voor het slapengaan. Hij zette nog tien passen achterwaarts en gooide de vier messen met evenveel gemak in de dikke ton.

Lennert huppelde in het rond en hinnikte bijna als een paard van vreugde. Dit was zijn absolute record. Hij trok zijn dolken uit het hout en deed ze zorgvuldig in zijn tas.

Net op het moment dat hij naar huis wilde gaan, botste hij tegen een gedaante. Die droeg een zwarte lange mantel met kap. Lennert stootte zich zo hard dat hij bijna omver viel. Zijn schouder deed onmiddellijk pijn, alsof de man een harnas droeg.

‘Sorry, meneer, ik zag u niet... het is al donker en...’

De gedaante deed zijn kap af en groette de jongen heel vriendelijk.

‘Jij bent een prima sluiper, ik had je niet gehoord. Hoe is je naam?’

‘Lennert, meneer. Wie bent u?’

De man kon er hard om lachen. ‘Ken je me dan niet meer? Ik ken je al vanaf je geboorte, mijn jongen! Je was een kleuter, toen ik je voor het laatst zag. Hoe gaat het met je vader? Ik wil hem spreken.’

‘Waarom? Moet hij je zwaard of mes herstellen?’

‘Welnee,’ lachte de man. ‘Over messen gesproken, zijn dat de jouwe?’ Hij wees naar het tasje rond Lennerts nek.

Trots knikte hij.

‘Je bent fantastisch goed en snel, weet je dat! Je hebt in die jaren ook niet stilgezeten! Van wie leerde je zo gooien?’

‘Van mijn vader en grote broer. Maar vader wil me niet leren vechten. Hij haat het om aan zijn riddertijd herinnerd te worden.’

‘Maar jij hebt er blijkbaar geen afkeer van, hè? Blijf zo trainen, je komt nog in aanmerking om bij het leger van koning Ribbelrecht te komen.’

‘Echt waar?’ glunderde Lennert.

‘Waarom niet? Je kunt al aardig met messen om in de nacht. Nog wat oefenen en jij wordt een prima sluiper!’

‘Wat doen die dan?’ vroeg Lennert heel erg geïnteresseerd.

‘Sluipen!’ lachte de man. ‘Je hebt het net heel prachtig gedemonstreerd, mijn jongen. Je nadert de vijand als een schaduw in de nacht en gooit dan pijlsnel je wapen. In jouw geval je messen. Ik ga maar weer eens. Ik wil je vader spreken.’

‘Wacht eens even! Ik ken je niet. Ik bedoel... hoe is je naam?’

De man glimlachte naar Lennert. ‘Oh ja, dat is waar ook. Je herkent me niet meer! Ik ben tovenaars Xenedeer, ooit de beste vriend van je vader.’

Lennert mocht de man wel. Hij had hem meermaals gevlod met zijn werpkunsten en hij zag wel een dappere krijger in hem. Bovendien was hij de beste vriend van zijn vader. Wauw, dit was echt geweldig!

‘Weet vader dat je in het dorp bent?’

‘Nog niet, mijn jongen, maar daar zal ik nu verandering in gaan brengen. Doe je moeder de groeten!’

Lennert knikte en wandelde met snelle pas naar huis.

Xenedeer hoopte op een warm onthaal. Hij had Didderick al jaren niet

meer gezien. Ten tijde van de oorlog tussen de twee koninkrijken, waren Xenedeer en Didderick beste vrienden en beiden waren zij de voornaamste aanvoerders van het leger van koning Ribbelrecht.

Didderick leerde zijn vrouw kennen, kreeg een zoon en weigerde langzamerhand zijn riddertaak. Na enkele jaren koos hij ervoor om het ridderschap te ruilen voor het slijpen van messen en zwaarden.

Xenedeer klopte een ritmische melodie op de deur van de werkplaats. De tovenaar wachtte geduldig tot Didderick opendeed.

Bij het weerzien van de oude vriend heerste er een korte stilte. Vader bleef beleefd maar fronste zijn wenkbrauwen.

‘Is het een officieel bezoek of een vriendschappelijk?’ vroeg Didderick, niet meteen laaiend enthousiast.

‘Wel, wel, niet blij me terug te zien na bijna acht jaar, ridder Didderick van Ribbelrecht? Je zoon was anders verrukt met onze ontmoeting, zojuist!’

Didderick stak Xenedeer gewillig de hand toe maar de tovenaar gaf zijn ex-leerling een welgemeende omarming.

‘Je bent nog steeds even gespierd, mijn zoon!’ vervolgde Xenedeer dolgelukkig.

‘Ga zitten, mijn vriend, ik luister,’ draaide Didderick bij.

‘Na al die jaren zie je er nog hetzelfde uit. Je moet gelukkig zijn. Hoe gaat het met Catherine? Ik heb de eer nog niet gekregen om haar te ontmoeten.’

Didderick schonk twee bekertjes wijn uit en nam plaats aan de werktafel naast Xenedeer. ‘Ze is een prachtvrouw en prachmoeder. Ze zal blij zijn om je opnieuw te ontmoeten. Niet dat ze staat te springen, maar ze mist je soms wel,’ grapte Didderick.

‘Hoeveel kinderen hebben jullie? Laat me eens denken, vier?’

‘Vijf, Elisabeth is de jongste,’ verbeterde Didderick. ‘De laatste keer dat je ons bezocht was Lennert drie jaar oud. Catherine was toen al in blijde verwachting. Dit ontdekten we later pas.’

‘Hemeltje, wat een groot gezin! Dan gaan de zaken hier niet slecht mag ik vaststellen?’

‘Alles prima,’ antwoordde Didderick bondig.

Xenedeer stond op en legde zijn hand op de schouder van Didderick.

‘Luister, mijn vriend, je bent als een zoon voor mij, dat weet je! Ik besef heus dat ik je met mijn nieuws geen plezier doe, maar koning Ribbelrecht heeft me naar je toe gezonden. Niet alleen om als vrienden bij te kletsen, maar... dat had je al meteen door.’

Didderick wist wat de tovenaar van hem verlangde.

‘Xen, je weet wat ik je gezworen heb zoveel jaar geleden, maar... Ik stop met vechten, ik heb nu andere zorgen. Mijn gezin! Je weet

verdomd goed dat ik je niet in de steek laat! Verdorie, Xenedeer!’

Didderick balde zijn vuist en sloeg boos op de werktafel.

De tovenaar voelde zich behoorlijk schuldig maar bleef bij zijn standpunt. ‘Denk er over na, zoon. Ik kom volgende week terug. Ik weet dat ik op je kan rekenen. Stel de koning niet teleur. Hij is stervende en koning Grubbelgrut eist zijn deel van het rijk op. We kunnen hem samen opnieuw stoppen, net als toen!’

Didderick zuchtte. ‘Je doorziet verdorie dat ik mijn eed zal nakomen! Ik verdoem je, Xen! Jij als ridder en oorlogsveteraan beseft als geen ander welk offer je me vraagt!’

De tovenaar stond op en glimlachte flauwtjes. ‘Ik stuur mijn lievelingsridder niet zonder mijn steun de oorlog in. Ik zal naast je strijden tot het bittere einde! Je weet dat ook ik mijn eed nooit zal breken. Noch met jou, noch met koning Ribbelrecht! Tot volgende week, ik moet nu gaan.’

Didderick groette de tovenaar en hij zag de zwarte mantel met kap in enkele seconden verdwijnen in de donkere nacht.

HOOFDSTUK II

De ontmoeting met Xenedeer

In het kasteel van koning Ribbelrecht liep iedereen er zenuwachtig bij. De koning hield al enkele weken het bed en genas maar niet. Aan de deur van zijn slaapkamer werd er dag en nacht beurtelings de wacht gehouden.

De koningin liet allerlei medicijnmannen aanrukken om haar geliefde man te helpen. De ene raadde aan om een zalfje te smeren, de andere sprak een malle toverspreuk uit, maar niets hielp. Koning Ribbelrecht bleef koortsig ziek in zijn bed liggen. De argwaan werd met de dag groter. De koningin liet zelfs het eten van de vorst voorproeven door een bediende. Als die niet ziek werd, was het voedsel niet vergiftigd of bedorven.

De torenwachters en persoonlijke lijfwachten van de koning kregen de opdracht om het kasteel dag en nacht te beschermen tegen invallers. Iedereen was doodsbenuwd, omdat het nieuws van de zieke koning zich zeer snel verspreidde in het land.

Tovenaar Xenedeer zag in een van zijn visioenen dat koning Grubbelgrut het rijk Ribbelrecht wilde opeisen als diens zieke koning zou sterven.

Xenedeer kon veel zien, hij kon machtige spreuken uitspreken en wonderen verrichten. Althans, dit werd zo beweerd door de inwoners van het rijk van Ribbelrecht. Helaas kon de tovenaar zijn koning niet genezen. Dit zette hem aan het denken. Als hijzelf de koning niet kon helpen, moest hij versterking zoeken van buitenaf. Xenedeer had zijn zinnen gezet op een bijzondere kracht!

‘U mag de bezoeker binnenlaten,’ gebood de koningin aan een van haar bedienden. De zwarte mantel schreed langzaam tot bij zijn vorstin.

‘Ik heb gedaan wat ik kon, Majesteit. Nu moet ik afwachten of we hulp krijgen van de inwoners uit de verschillende dorpen. Zoals ik u eerder gezegd heb, kan ik u met bijna volledige zekerheid meegeven dat de magische kracht ons kasteel zal komen versterken. Mijn visioenen zijn vaag, maar ik voel dat de hulp uit het dichtstbijzijnde dorp zal komen! Ik vraag u om een week te wachten op een antwoord of een teken.’

Het gezicht van de koningin klaarde even op. In al die jaren had

tovenaar Xenedeer zelden foute voorspellingen gebracht. Hij had bovendien zoveel jaar geleden de oorlog tussen de twee koningen kunnen voorspellen en beëindigen. Door zijn toedoen ondertekenden de koningen allebei een verdrag waarin ze elkaar beloofden om vredelievend naast elkaar te leven.

Xenedeer was de enige die samen met zijn sterke leger ridders de oorlog kon stopzetten. Waarom zou diezelfde tovenaar nu falen? De vorstin moest geloven in haar toekomstvoorspeller. Ze kon niet anders dan afwachten.

‘Goed,’ gebaarde de koningin. ‘Zeven dagen, Xenedeer. Ik hoop dat ons een betere toekomst wacht, want de bevolking wordt onrustig. Er zullen verhalen verspreid worden in het rijk die niet juist zijn. Mensen praten en zeggen dingen voort. Iedereen maakt van het nieuws zijn eigen verhaal en voor we het weten is de koning al dood en begraven en staat koning Grubbelgrut in het rijk van Ribbelrecht om het stuk land op te eisen!’

De tovenaar stond op en ijsbeerde door de troonzaal. ‘Ik ga meteen mijn leger ridders samenstellen, Majesteit. Ik zoek alleen de beste krijgers voor u uit. Ik voel dat ik op de juiste weg ben, Majesteit.’ En hij beende de zaal uit. Even charmant en vriendelijk als altijd, nam de koningin afscheid van Xenedeer om het nieuws onmiddellijk aan haar zieke man te vertellen.

Xenedeer nam zijn beste paard en galoppeerde de bossen in. Na een uur rijden stopte hij bij een open plek. Hij stapte af en rustte uit dicht bij een beekje met verfrissend water. De tovenaar vulde zijn drinkbus en dronk grote teugen water. Ook zijn paard genoot van deze verfrissing. Xenedeer wandelde een eindje verderop. Daar hoorde hij stemmen en het geluid van stokken of lansen die tegen elkaar knalden. Xenedeer verstopte zich achter een dikke boom. Hij zag vijf jongens. Drie van hen waren hun jeugd bijna ontgroeid. Ze hadden een gespierd lichaam en konden razendsnel met stokken vechten. Niets abnormaals op die leeftijd, bedacht de tovenaar. Veel jongemannen waren vaardig en snel genoeg om zo te strijden.

Na een tijdje kreeg de tovenaar nog twee jongens in het oog. De ene was een kop groter dan de andere. Hij schatte de jongste nog geen twaalf. Ze vochten pijlsnel met de stok, vielen om beurten op de grond, rolden acrobatisch verder om weer zonder enige moeite overeind te komen. In het bijzonder de kleinste was hierin bijster bedreven. Hij gebruikte de stok als ware het een verlengstuk van zijn eigen arm.

Na een poosje wisselden de vechtersbazen van partner. De jongens kregen een andere rivaal voor zich en oefenden verder. Welke andere

en struisere partner Lennert ook voor zich kreeg, hij vocht vol overgave en verloor geen enkele wedstrijd.

Op het einde van het toernooi waren vier van de vijf jongens zo vermoeid dat ze zich in het gras lieten vallen. De kleinste echter, legde zijn stok weg en bokste met zijn handen in de lucht. Hij schopte zijn ene been zo hoog als zijn hoofd en draaide zich dan een halve slag om. Hij was bliksemsnel!

Verbaasd bleef Xenedeer toekijken. De jongen deed herhaaldelijke keren een koprol, rolde een eindje verder, stond in enkele seconden weer rechtop en gooide zijn andere been ontzettend hoog de lucht in en gaf hierbij luide kreten. 'Ho, aha ho!'

Dit ging door tot een van de andere jongens de verhitte acrobaat bij zijn arm in het gras trok, om hem ook even te laten rusten en drinken. Xenedeer kreeg een idee. Hij maakte zich heel klein en toverde zichzelf om in een dikke pad. Langzaam kroop hij dichterbij. Geen van de jongens had het diertje zien naderen, integendeel: ze bespraken luid de kwaliteit van hun vechtkunsten.

De tovenaar was zo dichtbij dat hij het hele gesprek moeiteloos kon volgen, tot de oudste jongen rechtstond en zijn wapens bij elkaar zocht. Voorzichtig kroop Xenedeer naar een dikke kei en hield zich roerloos.

'Hé Marnix, gooi mijn stok en pijlen eens naar hier!' beval de jongen.

'Laat jij je zo maar bevelen, broertje?' vroeg de jongste.

'Zeg kleintje, je bent me toch dankbaar dat je mee mocht, hè?' antwoordde de oudste en hij wreef nogal ruw over de schouder van de kleine dappere jongen.

'Baldewin?' vroeg de jonge knaap. 'Denk je echt dat er een oorlog van komt?'

'Tja, Lennert, wie zal het weten? Zolang we ons dorp kunnen beschermen en ten dienste blijven van onze koning hebben we onze plicht gedaan. Meer kunnen we echt niet doen!'

'Moet vader mee terug?'

'Van wie weet jij dat?' vroeg Baldewin zijn jongere broer.

'Ik euh... heb vader afgeluisterd vorige nacht en euh... hij praatte tegen een vriendelijke man. Hij zag er oud en lelijk uit en droeg een zwarte mantel.'

De pad werd hierbij erg boos en vloekte binnensmonds.

Plots verzamelden de jongens zich om de kleinste knaap.

'Zou hij al in ons dorp rondlopen?' vroeg een andere jongen.

Lennert stond rechtop en keek naar de hemel. Hij sloot zijn ogen en draaide drie keer rond. De anderen bekeken hem raar.

'Wat doe je nu?' vroeg Baldewin, terwijl hij zijn jongere broer bezig

zag. Lennert opende zijn ogen en keek zijn gezelschap aan. 'Ik voel dat we niet alleen zijn,' fluisterde hij in de kring. 'Er staat iemand naar ons te gluren, blijf stil staan, sst!'

Iedereen begon rond zich te kijken maar de kleinste van de hele hoop stapte door het hoge gras. 'Sst, hij moet hier ergens zitten,' vervolgde Lennert. Hij bukte zich en greep naar een grote grijze steen. Zonder enige moeite pakte hij de zware kei op en wees naar de pad.

'Hier is onze verrader!' wees de jongen.

De anderen moesten heel hard lachen! Ze maalden helemaal niet om het dier.

'Wat een gevaarlijke indringer, Lennert!' luidde het.

'Zeker, ik doe het bijna in mijn broek, broertje,' gierde een andere jongen.

Lennerts hoofd liep vuurrood aan. Hij gooide de steen een heel eind verder neer, trok uit zijn achterzak een mes en richtte het naar de pad.

'Geef je over, wie je ook bent!'

De jongens bulderden van het lachen en namen Lennert niet ernstig.

'Vooruit, lafaard, kom tevoorschijn of ik steek!'

Baldewin stapte naar de knaap en wilde het mes afpakken. 'Lennert, het was grappig maar nu moet je ermee stoppen. We lachten je niet uit, maar je stond er zo grappig bij!'

De pad sprong plots wel een halve meter vooruit, tot net voor de voeten van Baldewin. Met een vonk en veel geschitter verscheen er

een gigantische witte wolk rondom de pad.

‘Achteruit!’ beval Lennert. ‘Ik verdedig je, Baldewin!’

Lennert ging tussen de witte wolk en zijn oudere broer staan, om hem te beschermen. Enkele tellen later stond er precies voor de voeten van Baldewin een oudere man met zwarte cape. De jongens lachten niet meer. De hele situatie werd bloedernstig. Alleen de jonge knaap bleef dapper voor de man in het zwarte gewaad staan.

‘Jij bent Lennert, nietwaar? Ik ben die lelijke man, weet je nog?’ lachte Xenedeer een beetje zuur.

‘Precies, ik zei het toch!’ vervolgde Lennert. De andere jongens bleven met verstomming staan.

‘Wie ben jij?’ vroeg Baldewin en hij duwde zijn kleine broer ondertussen opzij. ‘Spreek op, val je Lennert lastig?’

Xenedeer zag dat de anderen ondertussen hun wapens erbij genomen hadden.

‘Jullie zijn heel sterk in het vechten, jongens! Wie heeft jullie dat geleerd? En vooral, wie heeft hem dat geleerd?’ terwijl de tovenaars naar de kleine Lennert wees.

‘Gaat je niets aan!’ sprak Baldewin op onvriendelijke toon. ‘Marnix, Hans, sluit hem in!’ beval Baldewin. ‘Ghijs, verdedig mijn zijflank,’ gebod Baldewin.

In een mum van tijd herstructureerden de jongens zich in een andere aanvalshouding. Xenedeer was erg onder de indruk. Hij verdween plotsklaps en verscheen achter Ghijs zijn rug.

‘Jij bent een tovenaars, hoe doe je dat?’ vroeg Lennert vol enthousiasme en verbijstering.

‘Ik wil dat ook kunnen!’

‘Hoe wist jij dat ik jullie afliuisterde, mijn jongen? Ik zag er toch als een normale pad uit, of niet soms?’

‘Nee, meneer, je zag er voor mij als een mens uit, zoals je nu voor me staat!’ antwoordde Lennert vol waardering voor de zwarte man.

‘Bedoel je dat je me niet als een pad zag?’ vroeg de tovenaars verbaasd.

‘Ik zag je naast de pad staan om precies te zijn, meneer!’ antwoordde de dappere jongeman.

‘Wat moet je van ons?’ vroeg Baldewin nog even geërgerd.

Xenedeer gebaarde hen plaats te nemen op de grond. ‘Ik ben jullie vaders beste vriend, Xenedeer. Ik ben al meer dan acht jaar niet meer langs geweest. Nu kom ik je vader om hulp vragen,’ legde Xenedeer eerlijk uit.

‘Om te vechten, bedoel je!’ riep Lennert.

‘Om mee met mij te vechten, ja,’ vervolgde de tovenaars. ‘Het is waar, ons rijk dreigt in duigen te vallen doordat de koning te lang ziek is.

Koning Grubbelgrut wil ons stuk land inlijven als onze koning sterft. Ik zoek rekruten voor mijn leger. Sterke, maar ook slimme krijgers die mee aan mijn zijde willen vechten voor hun land en hun koning Ribbelrecht.'

'En? Wat had pa daar op te zeggen?' vroeg Baldewin nu wel erg onbeleefd. De tovenaar lachte. 'Hij moest er over nadenken, natuurlijk. Maar jullie moeten volgens mij al naar de krijgsschool gaan, is het niet?' Niemand antwoordde. 'Nee, meneer. Wij trainen zelf! Baldewin, Marnix en Hans zullen...'

Hij werd de mond gesnoerd door Baldewin. 'Zwijg, je weet niet tegen wie je het hebt, Lennert!'

De tovenaar knikte. 'Dat is waar, nooit je diepste geheimen blootgeven aan een vreemdeling, Lennert! Ik zie jullie nog wel,' riep de tovenaar en hij verdween als een schittering aan de hemel.

Beduusd bleven de jongens zitten.

'Laten we naar vader gaan,' stelde Marnix voor. 'We vertellen wat we gezien hebben!'

De jongens namen hun spullen en stapten in snelle pas naar huis. Lennert bleef alleen achter in het bos. Hij was op zoek naar zijn zakmes dat hij mogelijk ergens had laten vallen. Niet veel later snelde Baldewin zijn jongere broer ter hulp.

'Ik moet ook altijd op jou letten, hè! Net een kleuter! Je moet weer eens nodig iets verliezen op een belangrijk moment.'

Lennert zuchtte. 'Ik heb je toch niet gevraagd om te helpen zoeken, ga maar!' snauwde hij.

'Niets daarvan! Ik moest je van vader schaduwen tot je terug thuis bent, dus heb jij nu even pech!'

'Gevonden!' riep Lennert blij.

'Kom op nu, we halen ze nog in als je snel genoeg volgt. Wil je op mijn rug?' stelde Baldewin voor.

'Ben je gek? Nee dank je! Wie er het eerst is?' stelde de jongste voor.

Beide broers renden zo snel ze konden achter de anderen aan.

HOOFDSTUK III

Draak Iustus

‘Stop nu met computeren, Lenn! Je speelt als een verslaafde! Heb je je huiswerk al gemaakt?’ vroeg moeder aan haar zoon. De jongen stond mokkend op en nam zijn boekentas erbij.

‘Ik heb alles al in de klas gemaakt, moeder,’ luidde het antwoord. ‘Mag ik nu verder spelen? Het is net spannend! Ik moet straks tegen andere sluipers en ridders vechten en ik wil dit niveau niet echt op stop zetten.’

Ze zuchtte. Nadat Lenn zijn schooltas leeg had gehaald en zijn agenda liet aftekenen door zijn moeder, wilde de jongen als bezeten verder spelen. Helaas kon hij deze planning in de koelkast zetten, want moeder eiste dat hij een douche nam.

‘Pas als je helemaal klaar bent en in je pyjama zit, kan je nog heel even spelen tot vader thuiskomt, hoor je! En nu die badkamer in, vlug wat!’

Lenn mopperde en deed wat zijn moeder van hem verlangde. Hij zoefde in de douche, zeepte zich in, spoelde zich af en trok een badhanddoek van het rek. Lenn spurtte zelfs half afgedroogd in zijn pyjama, om maar geen tijd te verliezen.

‘Mag ik nu?’ vroeg de jongen een beetje onbeleefd.

‘Even maar tot aan het eten en als vader thuiskomt, gaat je scherm af, begrepen?’ sprak moeder.

Lenn schoof weer voor zijn computerscherm en drukte op een toets om verder te gaan. Wanneer het spel opstartte, knalde het scherm en viel zwart uit. Het flikkerde even en startte opnieuw. Lenn schrok van het geluid. Hij pakte zijn toetsenbord en wilde het dichterbij zetten, toen er plots een klein mannetje ernaast gebaren naar hem maakte. Lenn wreef in zijn ogen en tuurde naar het dansende popje. Het maakte zich behoorlijk druk en leek wel ongeduldige gebaren te maken.

Lenn beet even op zijn nagel en keek in het rond. ‘Ben ik aan het hallucineren of word ik nu gek van al dat computeren?’ stelde hij zichzelf de vraag.

Het ongeduldige mannetje begon nu met beide armen te zwaaien. Het leek erg dringend. Lenn bewoog zijn hoofd naar het springende popje.

‘Wie ben jij?’ vroeg Lenn erg verbaasd.

Het mannetje strooide glitters over zijn arm en groeide een beetje. Nu was hij zo groot als het computerscherm. ‘Vlug, verstop me! Ik moet met

je praten!' beval het gegroeide mannetje.

Lenn trok opeens zijn bovenstuk van zijn pyjama uit om het mannetje te verstoppert voor zijn zus en moeder.

'Breng me naar een veilige plek!' sprak het ventje.

Lenn gehoorzaamde, hij vond deze situatie best spannend!

'Ik breng je naar mijn kamer, daar staat ook een computer! Verstop je in mijn pyjamajasje, wil je!' En zo liep Lenn de trap op naar zijn kamer. Hij zette het mannetje met de zwarte cape op zijn bed.

'Wie ben je en wat wil je?' vroeg Lenn nieuwsgierig.

Alweer strooide het mannetje poeder over zijn arm en groeide vervolgens groter en groter, tot hij de normale grootte van een volwassen man had. Lenn schrok.

'U bent de tovenaer uit mijn computerspel?' riep Lenn verbaasd.

'Inderdaad, ik kom uit 1412. Ik ben Xenedeer en ik kom uit Ribbelrecht, een land ver weg hiervandaan!'

Lenn trok vragende ogen. 'Ribbelwat? En welke tijd bedoel je?'

Xenedeer toverde zijn boek tevoorschijn. Een groot bruin, versleten boek. Hij sprak enkele onverstaanbare woorden uit. In het boek zag Lenn zijn computerscherm.

'Cool, dat is mijn spel! Hoe doe je dat?' sprak Lenn dolenthousiast!

Xenedeer liet Lenn de plaatsen zien waar hij in het spel vaker gevochten had. Lenn herkende elk level meteen!

'Zeg, maar... in de middeleeuwen waren er toch geen computers?' vroeg de jongen nieuwsgierig.

De man fronste zijn wenkbrauwen. 'Ik zei het je toch! Ongelovige Thomas!' tierde Xenedeer.

Lenn werd onzeker maar niet bang. Hij twijfelde tussen vluchten of vechten.

'Je ziet er niet echt gemeen uit?' polste de jongen.

'Ik kom je halen, in naam van onze koning, jongen!'

De jongen glimlachte. 'Ja natuurlijk! Ik moet daar een prinses gaan redden zeker?' dolde hij.

Xenedeer lachte niet. 'Je bent geschikt om me te volgen tot in 1412, als je het aandurft?' stelde Xenedeer voor.

'Wat moet ik aandurven? Mijn spelletje uitspelen?' vroeg Lenn.

'Nee, me volgen in de tunnel door de tijd! Durf je?'

Lenn geloofde er geen barst van. 'Nu ga je me echt vertellen wie je bent of ik geef je een vuistslag uit het heden, als je denkt dat ik niet durf?' De jongen balde zijn beide vuisten.

De tovenaer lachte eindelijk. 'Nu heb ik je gevoelige snaar geraakt, nietwaar, Lennert?'

Lenn gruwelde van deze naam. 'Hou toch op, mafkees! Ik heet geen

Lennert en jij bent slecht verkleed! Carnaval is al lang geweest!' snauwde hij.

Xenedeer greep hem vast en stelde hem gerust. 'Als je me vertrouwt, strooi dan wat poeder op ons allebei!'

De jongen was gefascineerd door het witte spul en deed wat de tovenaar hem voorstelde. Enkele tellen nadien verscheen er een lichtgrijze tunnel die de jongen samen met de tovenaar opslokte. Lenn vloog ondersteboven, draaide van links naar rechts en dan weer rechtop. Hij voelde zich misselijk worden in zijn maag. Zijn lichaam tolde rond alsof hij in een attractie van een pretpark zat. Toen zijn buik wat rustiger werd, stopte ook het draaien.

Lenn voelde een zachtere grond onder zijn voeten. Hij keek door de lichte nevel naar beneden. Zijn voeten stonden op een grasveld. Doordat de nevel oploste, herkende Lenn in de verte een dikke boom. In die boom was een roos getekend. Het leek alsof hij daar al eens eerder gelopen had, maar het gewoon vergeten was? Hij kreeg er een vreemd gevoel bij.

'Waar zijn we?' vroeg Lenn aan Xenedeer die plots uit het niets verscheen.

'Welkom, Lennert! We zijn thuis in Ribbelrecht!' antwoordde de tovenaar verrukt.

Lenn wilde meer uitleg, maar de man liet Lenn plots alleen.

Een oudere jongen kwam naar hem toe. 'Waarom loop je nu toch steeds weg en... wat, waar, waarom draag je zo'n gekke kleren, Lennert?' vroeg hij.

Lenn bekeek de oudere jongen. Hij was gekleed als iemand uit zijn computerspel. Was dat nu niet zijn beste vriend uit zijn game?

'Hallo, dag Baldewin? Hoe ben ik hier terechtgekomen?' polste Lenn.

Baldewin keek Lenn verward aan. 'Ben je op je hoofd gevallen of zo? Waar komen die dwaze kleren vandaan, broertje?'

'Bedoel je nu dat ik in Ribbelrecht sta en dat jij mijn echte broer bent?' realiseerde Lenn zich.

'Ik vond het al bizar dat je plots van me wegliep, Lennert, maar nu moeten we echt naar vader hoor!' antwoordde Baldewin nukkig.

Lenn bekeek de paadjes en bomen rondom zich. Ook de weg naar een boerderij kende hij vanuit zijn computerspelletje.

Hij volgde Baldewin naar het pad, het was dezelfde weg die hij dagelijks in zijn computerspel te zien kreeg. Volgens het verloop van het spel sprongen er vanachter deze bomen en struiken gewapende sluipers en ridders, die Lenn zonder moeite kon verslaan.

Lenn was erg op zijn hoede en zocht als reflex naar een wapen. Tot zijn grote verbazing droeg Baldewin een tas, die Lenn herkende.

‘Mag ik mijn zakmessen dragen, Baldewin?’ verzocht Lenn zelfzeker. Baldewin loste het groene ding en gooide het naar hem toe. ‘Ga je gang, maar verlies ze niet nog eens, hè!’ opperde hij. Lenn opende de tas en zag de messen waarmee hij in zijn spel naar slechteriken mikte. De messen voelden stevig en zwaar aan. Langzaam voelde hij aan de scherpe kant van het mes. Vlijmscherp was het. Het wapen kerfde een kleine inkeping in zijn duim. ‘Au, verdorie!’ tierde hij. Baldewin draaide zich geërgerd om en keek nog eens verward naar zijn jongere broer. ‘Je bent zo anders, Lennert? Schiet toch op! Naar vader! Ik wil weten of de tovenaars in ons dorp rond dwaalt.’ ‘Ken je Xenedeer dan?’ vroeg Lenn zijn computerbroer. ‘Hoezo, kennen? Jij wist dat de pad een tovenaars was, ik niet!’ Lenn kreeg een naar gevoel. De sluipers zaten hem en zijn broer Baldewin op de hielen, hij voelde hun aanwezigheid. Op het moment dat de jongens een grot naderden, gebaarde Lenn om daar te schuilen. Baldewin werd zijn jongere verwarde broer langzaam beu en spartelde tegen.

‘Ik zou haast zweren dat je ergens tegenaan gelopen bent, Lennert! Je bent jezelf niet meer. Alles goed met je?’ aarzelde Baldewin. Lenn antwoordde niet meer en trok Baldewin de grot binnen. Niet veel later zagen beide jongens enkele gewapende mannen de grot voorbij sluipen. Het was Baldewin een raadsel hoe zijn jongere broer ook nu weer wist dat er gevaar dreigde.

Lenn trok zijn twee dolken uit zijn tas en stapte dapper de grot dieper in. Baldewin wilde niet echt volgen, omdat hij niet zeker wist of ze daar veilig waren. Maar even dapper als Lenn, greep hij naar zijn pijl-en-boog en volgde langzaam zijn jongere broer dieper de donkere grot in.

Net toen het bijna volledig donker was, stopten ze en bleven stokstijf staan. Lenn draaide met zijn hoofd naar alle richtingen om beter te kunnen horen. Baldewin was ongerust dat de sluipers ondertussen mogelijk ook de ingang van de grot gevonden hadden, maar Lenn leek zich hier niet veel zorgen over te maken.

‘Ben je bang van grote beesten?’ fluisterde Lenn naar zijn broer.

‘Nee, waarom? Zit hier misschien een wild zwijn of zo?’ fluisterde Baldewin.

‘Groter en veel gevaarlijker,’ antwoordde Lenn. ‘Ik hoor een draak slapen, luister maar!’

‘Dan moeten we maken dat we hieruit geraken, kom op!’ stelde Baldewin voor. Hij probeerde zijn broer de grot uit te sleuren, maar tevergeefs. Lenn bleef krachtig met beide voeten op de grond staan en hoefde zich amper te verzetten tegen de sterke kracht van zijn broer. Baldewin kreeg een beetje argwaan.

‘Mij best, ik zie je buiten wel!’ En hij liet zijn jongere broer achter in de donkere grot.

Lenn stopte een dolk terug in zijn tasje en voelde in zijn broekzak nog een sleutelhanger van op zijn kamer. Nu Baldewin gevlucht was, durfde Lenn het lampje van zijn sleutelhanger gebruiken. Hij scheen recht in het midden van de gang. Lenn herkende de grot. Hier had hij eerder in zijn computerspel een grote rode draak verslagen. Hij had net als nu zijn dolken bij zich, waarmee hij het dier kon verwonden.

Zelfverzekerd stapte Lenn de grot verder in. Zoals in het spel, sliep de draak net achter een grote greppel. Lenn wist dat hij aan een touw moest zwaaien om over de greppel te geraken. Zachtjes nam hij het touw beet. Hij liet het lampje los, dat hij aan zijn broek aan een lus vastgemaakt had. Met zijn dolkentas om de hals en in de andere hand een scherpe dolk, zwaaide hij voorzichtig tot net voor de slapende draak. Hij stak het mes recht omhoog en riep uit volle borst: ‘Vis unita fortior!’ wat zoveel wilde zeggen als: verenigde krachten zijn sterker.

De draak opende de ogen en werd wakker. Voor zich zag hij een kleine dappere jongen staan. Hij was de enige mens die niet bang voor hem was. De draak herkende zijn bezoek. De jongen had hem eerder ontmoet en verslagen met zijn dolken. De draak stond langzaam recht. Lenn verroerde geen vin. Hij bleef dapper staan en herhaalde zijn strijdkreet andermaal: ‘Vis unita fortior!’

‘Het is al goed!’ mopperde de draak. ‘Ik weet dat jij het bent, Lennert! Wat moet je deze keer? Je hebt me al verslagen, wat wil je nu nog bewijzen?’ sprak de draak met zware stem tot de jongen.

‘Jij moet me helpen, Iustus! Ik moet Xenedeer vinden om terug thuis te komen. Ik heb je laten leven in ruil voor jouw eeuwige hulp. Help mij, nu!’ sprak Lenn tot zijn grote machtige vriend. Iustus boog zijn kop en liet de jongen opstappen.

‘Grijp je vast aan mijn hoorns, Lennert!’ beval de draak. Lenn stak zijn dolk weg in zijn tas en hield zich stevig vast aan de draak. Met grote krachtige stappen gingen ze vooruit. Toen ze uit de grot kwamen, was niemand nog te bespeuren in het bos. Geen sluipers, maar ook geen Baldewin meer.

De draak knoeide even met zijn lange onhandige staart, stompte enkele sparren omver, maar iets later was hij in staat om in het midden van het bos op te stijgen. Lenn hield zich goed vast, hij voelde zijn maag weer protesteren tegen de windvlagen.

Baldewin kwam van achter een boom tevoorschijn en zocht meteen naar zijn jongere broer. Hij gluurde in de lucht en zag de grote draak wegvliegen. Even dacht hij zijn broer te herkennen, maar de zon scheen te erg in zijn ogen. Hij stapte de grot in op zoek naar zijn broer. In de lucht leek alles piepklein! Lenn had genoeg avontuur en wilde graag weer naar huis. Hij opende langzaam zijn ogen en tuurde naar de grond. Nergens kon hij tovenaars Xenedeer vinden. ‘Verdorie, waar zit die verklede clown!’ schreeuwde hij geïrriteerd.

De draak vloog hoger en hoger en landde iets verder op het topje van een hoge berg. ‘Ben je op zoek naar Xen?’ vroeg de draak aan de jongen.

‘Ja, hoezo? Ben je hem in de lucht tegengekomen misschien?’ grinnikte Lenn.

‘Maar zeg dat dan! Heb je zijn magische woorden dan niet onthouden?’ lachte de draak.

‘Euh, ga jij beweren dat je ook die spreuk kent, Iustus?’ vroeg Lenn nogal pocherig. De draak knipoogde naar de jongen en schraapte zijn keel: ‘In flagrante delicto.’ Plots verscheen er wit poeder die de draak in het rond strooide.

De jongen zat er verslagen bij. ‘Wat een show!’ mompelde Lenn.

‘Hou je kop! Ik moet me kunnen concentreren, Lennert!’ antwoordde de draak heftig terug.

‘O, meneer is lichtgeraakt vandaag!’ snauwde de jongen en hij draaide zich van het hele gedoe weg. Lenn voelde opeens zijn maag weer omkeren en hij draaide ondersteboven in een tunnel tussen de wolken door. Na een poosje kreeg hij hoofdpijn en hoopte dat hij niet moest

braken, zo misselijk werd hij.

Het schudden stopte en iets later belandde Lenn weer zacht op zijn eigen bed in de toekomst. De stofwolk verdween en tovenaar Xenedeer stond opnieuw naast Lenn in zijn slaapkamer.

‘Wie zegt nu nog dat ik een slecht verklede clown ben?’ sarde de tovenaar de jongen.

Lenn geloofde deze keer wat de tovenaar bedoelde. Hij kon werkelijk door de tijd reizen, dat had hij met beide ogen kunnen vaststellen en meemaken.

‘Wil je me nu helpen of niet?’ stelde de tovenaar de jongen voor. Lenn zweeg en liet deze keer de oudere man het hele verhaal doen.

‘Ons land is in gevaar! Koning Grubbelgrut wil het rijk van koning Ribbelrecht veroveren, omdat hij doodziek is. Ik weet dat jij een dappere krijger bent, Lenn. Ik heb je al bezig gezien in het bos. Jij bezit sterke krachten en kan het leger van koning Ribbelrecht versterken. Samen met ridder Didderick kun jij het leger aanvoeren. Jij alleen kan de dapperste ridder van het land vragen om met ons mee te vechten!’

‘Oh, ja en waarom denk jij dat die rare ridder naar mijn geleuter gaat luisteren? Die gelooft natuurlijk direct dat ik uit de toekomst kom om hem te redden, nietwaar?’

Tovenaar Xenedeer glimlachte. ‘Speel je jouw spel wel fatsoenlijk, Lennert?’ lachte de tovenaar. ‘Waar ga jij steeds schuilen als het nacht wordt, mijn jongen?’

Lenn dacht aan zijn computerspel.

‘Ik ga elke avond in het dorp in een grote hut binnen, als ik het spel uitgespeeld heb. Wat is daar nu zo speciaal aan?’ vroeg Lenn.

‘En wie woont daar in die hut volgens jou?’ stelde de tovenaar opnieuw de vraag.

‘Oh, ik ga daar binnen naar een andere goede krijger, Didder...’ De jongen zweeg en bekeek de tovenaar.

‘Inderdaad, Lennert! Dat is niet jouw goede vriend, maar je vader uit die tijd. Heer en ridder Didderick Vandamme, herken je hem? Kan je het nu volgen?’ vroeg de tovenaar geamuseerd.

Vol ongeloof zat de jongen perplex op zijn bed. Het leek even of hij in shock was.

‘Denk je dat je nog durft computeren, Lenn of heb ik je nu echt bang gemaakt?’ vroeg de tovenaar ernstig.

Lenn stormde zijn kamer uit en ging achter zijn computerscherm zitten. Hij zag zichzelf in middeleeuwse kledij in het dorp rondwandelen, op identiek dezelfde plaatsen waar de tovenaar hem eerder gebracht had. Lenn bezocht ook de grot met de draak, waar hij echt geweest was.

De jongen nam in het spel een kruisboog en richtte die op een grote houten ton. In een mum van tijd zaten alle pijlen die hij afschoot, mooi recht in de roos. Hij greep naar de dolken en gooide die zonder aarzelen in de dikke boom in het bos.

Nadien liep Lenn op volle kracht het hele spel door en was onvermoeibaar, haast onverslaanbaar. Dat was wat de tovenaar nodig had: een onvermoeibare vechtkracht! Lenn was helemaal niet bang en opende een nieuw level. Ditmaal zat hij in het bos en koos voor de zwarte pijl-en-boog als wapen. Achter bomen en struiken liepen vijanden in zwarte gewaden. Lenn mikte zijn pijl en iets later stak deze in de borstkas van de vijand. Onmiddellijk drukte hij op de pauzeknop. Had hij nu een fictief iemand gedood of was dit een echte man die in de middeleeuwen stierf omdat hij zijn computerspel wilde spelen?

Tovenaar Xenedeer stond zeer klein voor het computerscherm van Lenn.

'Je hoeft je geen zorgen te maken, Lenn! Jij doodde die man niet, hij was al lang dood, zo'n zeshonderd jaar!'

'Waarom tover jij geen happy end en basta? Waarom heb je mij nodig als jij zelf toverkrachten hebt?' vroeg de jongen opmerkzaam.

'Omdat jij verbonden bent met een computerspel en ik niet!' vervolgde de tovenaar. 'Ik kan mezelf en anderen weg toveren, maar ik kan vijanden niet alleen verslaan!' antwoordde hij stug.

'Bedoel je dat je niet sterk genoeg bent om te vechten, als een volwaardig krijger?' vroeg Lenn.

'Je hebt me begrepen, jongen!' zuchtte de tovenaar. 'Kan ik op je rekenen, jongen?' verzocht de opgewonden kleine tovenaar.

'Ik ben je krijger, wat moet ik doen?' glimlachte de jongen terug.

'Kom morgen in de namiddag terug aan je computerscherm! Dan leid ik je rond in je spel! Het enige wat jij moet doen is je vader, ik bedoel Didderrick, overtuigen om met je mee te strijden. Alleen zo kunnen we de slechte koning verslagen!' En enkele ogenblikken later verdween het kleine tovenaartje met een witte wolk.

HOOFDSTUK IV

Baldewin zoekt Lennert

Baldewin kwam overstuur thuis. Op weg naar huis was hij zijn jongste broer kwijtgeraakt. Hij was de grot uitgerend om een fakkel of iets anders brandbaars te zoeken om vervolgens de draak te verjagen. Toen hij terugkeerde was zijn broer nergens te bespeuren en de draak vloog zomaar weg. Baldewin kon onderweg ook nergens een spoor van zijn broertje vinden.

Thuisgekomen hadden Marnix en Hans hun ouders al ingelicht over de pad die zich kon omtoveren tot een tovenaars. Vader was teleurgesteld in de strijdvaardigheid van zijn oudste zoon. Hij besloot dat het tijd was om zijn gezin in te lichten over zijn goede vriend Xenedeer.

‘Ik weet dat ik jullie even moet vervelen met mijn verhalen, toch heb ik geen andere keuze,’ vertelde vader. ‘Zeventien jaar geleden hadden we de oorlog tegen Grubbelgrut beëindigd. Elke koning kreeg zijn eigen rijk toebedeeld door tovenaars Xenedeer, die toen heel machtig was. Het volk had vertrouwen in de man en voerde ook al zijn bevelen uit. Ik kreeg de adellijke titel ridder omdat ik jarenlang trouw vocht naast de zijde van Xen. We werden goede vrienden en zwoeren trouw aan elkaar en de goede koning Ribbelrecht. Xen vond dat ik het vechten beu was. Ik wilde bij mijn gezin zijn in plaats van steeds ergens een leger klaar te stomen en voort te leiden. Xen begreep het niet maar had wel eerbied voor mijn keuze! Hij zou me weten vinden als hij mijn diensten ooit nodig had, zei hij me koel. Ik schudde hem de hand en beloofde hem eeuwige trouw, in tijden van oorlog. Alleen dan zou ik me nog aanbieden om naast Xen te strijden, om ons land te behouden. Welnu, hij is inderdaad onder ons in het dorp. Hij heeft me gisteren zelfs al opgezocht. Hij heeft mijn hulp nodig om voor het koninkrijk te vechten. Xen weet dat ik hem zal achtervolgen, zoals ik acht jaar geleden beloofde toen ik hem het laatst zag.’

Nadat vader uitgesproken was, bleef het even stil in het gezin.

‘Wist je dat hij kon toveren, vader?’ vroeg Marnix verschrikt.

‘Jazeker, hij vertrouwde me zijn diepste geheimen toe. Andersom zal Xen ook mijn diepste bewaarde geheim niet doorvertellen! We zijn beste vrienden, bloedbroeders!’ beaamde vader.

‘Mogen wij uw geheim zelfs niet weten, vader?’ vroeg Baldewin.

Vader zuchtte. ‘Daar was ik al bang voor,’ sprak hij verder. ‘Xen kan in

de toekomst zien, zoals een echte tovenaars zeker? Hij zag dat de toekomst er onzeker uitzag! Xen zag dat de twee koningen opnieuw zouden strijden. Meer nog, Xen wist toen al dat er een bijzondere jongen de oorlog tegen Grubbelgrut zou leiden. Een jongen die haast nergens bang voor is! Een jongen, die amper elf jaar oud is, maar zo dapper als een krijger en strijdvaardig als een ridder!’

Baldewin stond op en stampte het huisje geërgerd uit. Vader rende zijn woeste zoon achterna.

‘Verdorie, waarom kon ik het weer niet aan, vader! Waarom kon ik Lennert niet bijhouden! Je rekende op me en ik heb hem achtergelaten! Ik verdien het te sterven!’ tierde Baldewin.

Vader bleef geduldig naast zijn zoon staan. Hij liet het verdriet van zijn oudste eerst naar boven komen.

Na een poosje sprak vader beheerst tot zijn oudste zoon: ‘Je kon hem niet meekrijgen. Hij is te sterk voor je. Ik ben er zeker van dat je met al je kracht en wilskracht geprobeerd hebt om je broer mee te sleuren, maar je... faalde omdat Lennert te sterk geworden is! Ik verwijt het je niet. Het spijt me als ik je dat gevoel gaf, zoon. Ik was gewoon teleurgesteld omdat de woorden van Xenedeer blijkbaar de waarheid zijn! Jouw broertje, onze jongste zoon is de uitverkorene van Xen. Hij is de krachtigste strijder in het hele land. Al trokken we beiden aan Lennert, nog zou zijn kracht sterker geweest zijn dan de onze!’ beaamde vader.

Ondertussen hadden de andere broers het hele gesprek afgeluisterd vanachter de deur. Marnix en Hans wisten wel dat vader erg gesteld was op de jongste broer, maar nu begrepen ze ook waarom! Lennert bezat magische krachten, die tovenaars Xenedeer blijkbaar voor diens geboorte kon vaststellen.

Baldewin rende weg, hij was ontroostbaar geworden en wilde alleen zijn. Vader trapte krachtig de kamer binnen. De jongens stonden er verslagen bij.

‘Wat vertellen we moeder en Elisabeth?’ vroeg Hans aan zijn vader.

‘We zeggen helemaal niets! Lennert komt wel weer opdagen zoals altijd. Hij is gewoon wat laat vandaag, meer niet.’

‘Moeten we hem niet gaan zoeken zoals Baldewin, vader?’ stelde Marnix voor.

‘Laat maar! Ik moet even rustig kunnen nadenken, jongens. Ga maar slapen, ik bedenk wel een plan,’ opperde vader.

Baldewin zat aan een beekje te mopperen. Hij wist niet waar hij zijn broertje moest gaan zoeken. Hij keek naar de sterrenhemel en ging op zijn rug liggen. ‘Ergens onder dezelfde sterrenhemel loop je rond,

maar waar?' jammerde hij.

'Zoekt u iemand?' vroeg een vriendelijke vrouwenstem de jongen.

Baldewin richtte zijn zwaard, dat naast hem lag, meteen naar de stem.

'Verdorie, Rosalinde! Wat moet je?' snauwde hij, terwijl hij zijn zwaard weer wegstak.

'Ik moet niks, ik kwam even kijken of alles goed met je was. Weet je dat je tegen jezelf aan het praten was?'

Baldewin draaide zich van het mooie meisje weg. 'Het is nu niet het juist moment Rosa, laat me met rust!' beval hij haar.

Het meisje ging naast hem zitten en keek naar boven, naar de sterren. Ze kende Baldewin al jarenlang, ze waren goed bevriend. Haar intuïtie verklapte haar dat ze nu beter niets meer kon zeggen. Ze neuriede een liedje dat ze als kind vaak samen zongen. Baldewin kalmeerde langzaam. Hij kon als kind ook heel koppig zijn en urenlang tegen haar zwijgen. Maar dat vond Rosalinde niet erg. Ze had hem graag en nam zijn kuren er af en toe wel bij. Het sierde haar, hoe ze hem steeds kon opbeuren. Na een poosje zwijgen probeerde ze het nog eens.

'Wist je dat hij erg naar je opkijkt?' fluisterde ze.

'Wie?' vroeg Baldewin nogal onbeleefd. Rosalinde deed net of ze deze vraag niet gehoord had.

'Hij vertelde me voortdurend welke gevechtssport je met hem wilde oefenen en waar je met hem zou trainen. Telkens hij over jou sprak, glinsterden zijn ogen. Het was voor hem een hele eer om met jou mee te mogen, jij bent zijn grote voorbeeld, wist je dat?'

Baldewin durfde niet naar Rosalinde kijken. Hij voelde tranen opborrelen. Het betaamde een stoere jongen niet om in het gras te liggen huilen bij een meisje! Baldewin beet op de binnenkant van zijn lip. Hij kuchte en ging op zijn rug liggen.

Rosa kneept zacht in zijn hand. 'Hij komt wel terug! Dat doet hij altijd, net als jij! Wees geduldig. Anders gaan we hem morgen zoeken. Vanaf het licht wordt, zijn we samen weg op je paard,' stelde Rosalinde voor. 'Bedankt, meid!' fluisterde Baldewin haar toe.

'Ik denk dat ik maar eens naar binnen ga, het wordt me te koud! Kom je me morgen halen, als je dat wilt natuurlijk?' vroeg het meisje met zachte stem.

Baldewin knikte. Hij was zo gefrustreerd en kwaad op zichzelf dat hij geen oog had voor zijn beste vriendin. Rosalinde bukte zich en kustte haar jeugdvriend op het voorhoofd. Daarna stapte ze door het koude gras langzaam weg. Baldewin bleef mokkend naar de hemel kijken en probeerde zijn hele dag op een rijtje te zetten. Hij besloot om die nare tovenaars morgen eens op te zoeken.

Xenedeer zag de jongen aan de voet van de eik. Lennert lag in een opgetrokken houding al een tijdje te slapen. Iets verder van de jongen bevond zich de draak, die ook rustte. Het dier was ontzettend groot en zijn neusgaten stonden open, klaar om aan te vallen in geval van nood. Xenedeer wist dat Lenn nu niet computerde. In de toekomst sliep de jongen in zijn bed op dit ogenblik.

De tovenaer bond zijn paard vast aan een nabije boom en trok een groot deken van het zadel. Hij rolde zich er helemaal in en leunde tegen de boom. Een tijdje later was ook hij in dromenland.

De volgende ochtend werd Lennert wakker door koude rillingen. Hij opende zijn ogen en zag dat hij niet thuis maar op de grond in het bos geslapen had. Lennert voelde een dikke deken op zich liggen. Langzaam bewoog hij en leunde rechtop. Tegenover Lennert zat Xenedeer te slapen. De jongen herkende de zwarte mantel.

Lennert draaide zich om, naar de richting waar de diepe en langzame ademhalingen vandaan kwamen. Tot zijn grote verbazing lag daar een draak iets verderop naast hem te slapen. Lennert schrok en moest diep nadenken. Vaag herinnerde hij zich dat hij in een grot stond en een draak ontdekt had. Hij werd misselijk en viel bij deze boom in slaap. Heel gek, dat de draak zo naast hem bleef liggen. Wat bezielde het beest om naast hem te slapen in plaats van in zijn grot, vroeg hij zich af.

Langzaam stond hij op en strekte zich voorzichtig uit. Lennert zocht naar zijn tas met messen. Die bewaarde hij altijd op zijn lichaam. Hij stapte langzaam van de draak en de man weg. Af en toe bleef hij muisstil staan, om niemand te wekken. Zo trapte hij op dode takken en afgevallen bladeren. Het geluid dempte gelukkig en Lennert sloop verder.

Na een tijdje kwam hij aan de rand van het bos op het paadje naar huis. Hij opende langzaam de deur van het huisje en stapte binnen. Aan de grote tafel was Baldewin in slaap gevallen. Lennert stapte geluidloos voorbij zijn broer en belandde uiteindelijk in zijn eigen bed. Marnix lag te snurken, die kon hij al van ver horen. Lennert liet zich langzaam in zijn bed vallen, trok de sprei over zich heen en probeerde tevergeefs de slaap te vatten.

De volgende ochtend heel vroeg wandelde Baldewin mokkend door de woonkamer. Hij maakte het ontbijt klaar en zette koffie. Buiten ging hij hout sprokkelen om het haardvuur weer aan te steken. Daarna wandelde hij het bos in en kapte een kleinere boom. Hij sleepte de stam een stuk verderop om de boom daar in stukken te hakken.

Baldewin voelde dat er iets niet klopte. Hij vermoedde dat iemand

hem in het oog hield. Rustig werkte hij verder, maar in zijn achterhoofd stond hij paraat om met de bijl te vechten. Plots uit het niets verscheen Xenedeer voor de jongen.

‘Al aan het werk?’ vroeg hij vriendelijk.

Baldewin stond met de bijl in de handen af te wachten wat er zou gebeuren.

‘Wat heb je met Lennert gedaan?’ riep Baldewin boos.

‘Ik heb niets gedaan, hij is er zelf vandoor gegaan deze nacht. Hij hoeft niets te vrezen en jij ook niet trouwens. Ik ben een vriend van de familie, geen monster.’

Baldewin stapte naar Xenedeer en zwaaide met zijn bijl. ‘Een echte vriend ja, dat heb ik gehoord van vader!’ antwoordde de jongen bits en hij splitte een stronk hout in twee helften.

De tovenaars liet zich niet intimideren door de jongen. ‘Je hoeft niet zo vijandig te zijn, ik wil je helpen vechten tegen het leger van Grubbelgrut. Ze vallen vroeg of laat aan en dan moet het dorp klaar zijn om zich te verdedigen. Waarom geef je jezelf niet op als vrijwilliger? Je bent mans genoeg en je kan je vader opvolgen.’

‘Doe niet zo onnozel! Je weet best dat ik geen talent heb zoals Diddelick! Ik kan zelfs nog niet op mijn jongste broer letten!’ snauwde Baldewin.

‘Het is ook niet zomaar een broer! Je moet begrijpen dat hij uitverkoren is door een magische toverkracht. Hij is momenteel de uitverkorene om het leger van koning Ribbelrecht te leiden. Alleen is je broer nog zo jong en onervaren. Jij kunt hem helpen, jij hebt meer vechtervaring. Hij kan de kneepjes van jou leren en jij kunt elk moment van de dag op hem letten. Wat houdt je nog tegen, Baldewin?’ legde de tovenaars uit.

‘Als je alles zoveel beter weet, waarom heb je ons dan nodig?’ vroeg Baldewin koel.

‘Omdat Lennert een loper is, daarom! Hij is onvermoeibaar, haast onverwoestbaar omdat hij het... in zijn genen draagt! Hij is een uitverkoren kind dat blijkbaar magische krachten bezit die wij kunnen gebruiken bij het verdedigen van ons rijk en onze koning,’ taterde Xenedeer voort.

Baldewin stapelde houtblokken op elkaar en stak zijn bijl weg aan zijn lederen riem. Hij droeg de blokken allemaal in zijn armen en stapte huiswaarts.

‘Draai nooit je rug naar de vijand,’ riep de tovenaars de jongen toe.

‘Jij bent de vijand niet, zei je zelf!’ snauwde Baldewin.

De tovenaars zag potentieel in de jongen. Ook hij was niet snel bang en dacht niet vlug aan opgeven. Omdat Baldewin zomaar van hem weg

wandelde, bewees dit dat hij weinig tot niets te vrezen had. Alleen had deze jongeman minder energie dan Lennert.

‘Kom deze middag naar de grote eik! Lennert zal er zijn en Didderick ook!’ riep Xenedeer en hij verdween toen in het niets.

Baldewin mompelde binnensmonds en droeg de zware houtblokken het huis in.

Omdat hij twijfelde aan de woorden van de tovenaar wilde hij weten of zijn broer thuisgekomen was. Tot zijn grote verbazing zag Baldewin zijn jongste broer in bed naast Marnix liggen. ‘Verdomd! Hoe kon die Xenedeer dit nu weten?’ vroeg Baldewin zich af.

Hij maakte het ontbijt verder klaar en wachtte tot de anderen wakker werden. Hij dacht nog na over het voorstel van de tovenaar. Wat een idiote uitleg over de uitverkorene met magische krachten en zo... Pff, hij had gewoon een dapper broertje, meer niet! Zou vader zijn jongste zoon echt naar de oorlog sturen omdat zijn beste vriend toevallig gek was en geloofde dat Lennert magische krachten in de genen had? Wat was dat voor onzin, zijn broertje, een loper? Baldewin wist niet goed wat hij allemaal moest geloven, maar hij was wel opgelucht nu zijn broer terug bij hem was.

Niet veel later kwam moeder de keuken in. Ze had goed geslapen en wist niets van Lennerts tijdelijke verdwijning af, tenzij iemand haar ingelicht had gisterenavond. Moeder klonk niet echt opgewekt en schonk zichzelf wat water in.

‘Ga je vandaag met vader mee naar de krijgers van de koning?’ vroeg ze.

‘Stemt vader hierin toe? Gaat hij echt meevechten aan de zijde van die onnozele hofnar, Xenedeer?’ hield de jongen vol.

Moeder knikte. ‘Hij heeft geen keuze, lieverd! Maar jij wel! Jij hoeft niet mee te gaan, jij hebt geen belofte van ridderschap afgelegd, zoals je vader!’

‘Als vader vertrekt, zal ik hem volgen!’ sprak hij moedig.

Na het ontbijt zadelde vader twee paarden. Hij besloot om samen met zijn oudste zoon naar het kasteel van koning Ribbelrecht te trekken. Hij maakte zijn beste zwaarden vast aan de riemen van het zadel. Ook zijn kruisboog en dolken stak hij in een tas. Niet veel later vertrokken ze allebei te paard.

Lennert sliep nog en had niets van het vertrek gemerkt. Onderweg naar het kasteel vertelde Baldewin over zijn ontmoeting met de tovenaar. Didderick wist dat hij zijn zonen zou opzoeken. ‘Xenedeer is een krachtig man, maar ook heel trouw!’ sprak vader.

‘Hij zal zijn leven geven om zijn koning en ridders te beschermen. Hij

leeft al jaren in dienst van de koning.'

Ondertussen was Lennert wakker geworden en hoorde hij van zijn broers Marnix en Hans dat vader van plan was om de koning op te zoeken. Lennert was teleurgesteld dat hij niet mee mocht. Hij wilde zo graag de koning ontmoeten of eens een ridder in het echt zien strijden. Van moeder kreeg hij te horen dat hij de hele dag bij Hans en Marnix moest blijven, tot vader en Baldewin terugkwamen.

Op hun beurt hadden de broers er weinig zin in om op hun jongste broer te passen. Ze wisten dat Lennert vaak wegrende of andere waaghalzerij uithaalde en dat zij ervoor zouden opdraaien.

Hans, de tweede oudste zoon, stelde voor om met de zwaarden te trainen in het bos aan de eik. Marnix en Lennert kozen elk hun zwaard, dat ze uit de werkplaats van vader haalden. Net voor de zon opkwam, stapten ze alle drie naar hun vertrouwde plek in het bos om te oefenen. Ze maakten eerst wat hooi en lappen stof met touw vast aan enkele bomen. Deze stelden menselijke lichamen van de vijand voor.

Hans trok zijn zwaard en gaf enkele zwaaibewegingen op de boom. Hij bewoog snel en zag zijn zwaard inkepingen maken in de stof en door de bast van de boom. Marnix en Lennert deden hetzelfde. Ze hakten en oefenden met snelle polsbewegingen. Na een tijdje waren Hans en Marnix moe en gingen ze in het gras zitten.

Lennert bleef met zijn zwaard hakken. Hij was nog niet uitgeput, hij bleef allerlei oefeningen met zijn zwaard uitvoeren. Hij draaide met zijn hele lichaam mee en hakte erop los. Links, rechts en doormidden. Het leek alsof hij onvermoeibaar was. Hans kwam achter zijn broer staan en bekeek zijn kracht. Hij begreep niet hoe die kleine uk kon blijven doorgaan.

Soms bewoog Lennert pijlsnel, de andere keer doorboorde hij zijn boomstam met sluwe en trage kracht. Hans stapte langzaam naar de stam en zag hoe gehavend de schors was. Hij keek naar de handen van Lennert die krampachtig rond het zwaard klemde.

'Rustig nu maar. Laat los en probeer je even te ontspannen, goed?' stelde Hans voor. Opnieuw greep Lennert een ander wapen. Hij schoot met pijl-en-boog en raakte in de verte een vogel die net probeerde te landen.

'Hoe doet hij dit toch?' vroeg Marnix vol ongeloof.

'Hij heeft het talent van een ridder, dat hoorde je vader toch zeggen, gisteren?' antwoordde Hans.

Lennert draaide zich om en snelde naar zijn broers. 'Verstop je vlug, er komt iemand aan!'

Enkele ogenblikken later hadden de drie jongens elk een schuilplaats gevonden. Heel hoog in de eik hield Lennert zich tussen de takken verscholen. Er naderden vier ruiters te paard. Het waren ridders van koning Grubbelgrut. Wat kwamen ze in Ribbelrecht zoeken? Waarom waren ze maar met zijn vieren? Waren ze verdwaald of was het een list van hun koning? Lennert bewoog niet. Hij ademde zelfs trager dan anders. Hij hoopte dat Marnix en Hans zich ook goed verstoppt hadden, of ze moesten het met drie opnemen tegen deze vier ridders.

Lennert was niet bang maar wilde het leven van zijn broers niet in het gedrang brengen. De ruiters reden snel voorbij. Het leek niet om een afgesproken aanval te gaan. Misschien reden ze naar het kasteel van koning Ribbelrecht. Of waren het verkenners? Lennert wilde ze achtervolgen, maar zonder paard was dit onbegonnen werk. Hij klauterde langzaam naar beneden en floot zachtjes op zijn vingers.

Lennert bleef naar de lucht staren. Hans en Marnix kwamen langzaam te voorschijn. Niet veel later fladderde er een bijzonder grote vogel aan de hemel. Hij naderde heel snel de open plek aan de eik. Met beide handen zwaaide Lennert naar het grote beest. Toen Iustus dichterbij was, verstopten Hans en Marnix zich achter een dikke boom.

‘Ben je gek! Dat is een draak, Lennert!’ gilte Marnix bang.

‘Precies, dat is Iustus, onze lift!’ lachte Lennert.

Hans trok lijkleek weg en Marnix zijn knieën knikten.

‘Hebben jullie alle spullen, we vertrekken dadelijk,’ riep Lennert opgewonden.

De draak landde net voor hem en bukte eervol zijn zware kop. Lennert aaide hem welkom en stapte op. Hans en Marnix leken elk een standbeeld geworden. Perplex bleven ze staan, hun harten klopten zo snel dat de draak er zenuwachtig van werd. Hij draaide zijn kop langzaam naar hen toe, alsof het dier wilde zeggen dat ze zich moesten haasten.

‘Vooruit, wat staan jullie daar nog? Straks beledig je Iustus omdat je niet meewilt!’ bulderde Lennert.

Beide broers sprokkelden hun wapens bij elkaar en klommen op de draak, achter Lennert die net in de nek van het monster zat.

‘Oké, vliegen maar! Hou jullie vast!’ schreeuwde Lennert. Na enkele klappen van zijn gigantische vleugels, vloog het beest de lucht in. Hans zag nog steeds lijkleek en Marnix kon niets meer doen van schrik.

‘Breng ons naar het kasteel van koning Ribbelrecht, Iustus! Snel! Vader en Baldwin zijn mogelijk in gevaar!’ beval Lennert zijn draak.

Na een dolle rit in de lucht landde het beest aan de rand van het bos. Het laatste stuk naar het kasteel moesten de jongens te voet afleggen. Lennert wilde zijn draak beschermen tegen mogelijke scherpschutters

van de koning. Nadat de jongens afgestapt waren, vloog de draak gehaast weer weg.

‘Hoe komt het dat een dergelijk monster naar jou luistert?’ wilde Marnix weten.

‘Ach, gewoon. Ik heb hem in een grot leren kennen en sindsdien zijn we bevriend,’ antwoordde Lennert.

Aan de poort van het kasteel stonden twee wachters. Lennert stapte moedig naar hen toe en vroeg of hij naar binnen mocht.

De wachters moesten hard lachen. ‘Waarom denk jij dat je binnen mag komen? Ben je misschien hoog bezoek waar wij niet van op de hoogte werden gebracht, hm?’ grapte de ene wachter.

‘Precies, zo is het!’ sprak Lennert.

‘Wij komen onze vader, ridder Didderick, helpen!’ sprak Lennert dapper.

‘Ridder Didderick? Hij is inderdaad even geleden aangekomen. Is dat jullie vader?’ vroeg de wachter nu minder geamuseerd.

‘Laat ze door!’ sprak de andere wachter. Als ze zich niet kunnen bewijzen hakken we ze nadien wel in de pan, wat denk je?’

‘Oké, laat maar eens zien of ridder Didderick jullie kent, gespuis! Tot later, dan maken we jullie kort en klein!’ sprak de andere wachter.

Lennert stak zijn tong uit naar beide heren en stapte vervolgens de poort door. Marnix en Hans volgden hun broer op de hielen.

Iets verder waggelden twee ganzen naar de jongens. Het waren mooie witte beesten. Lennert zwaaide met een stuk touw naar ze. De ganzen bliezen naar hem.

‘Straks bijten ze nog! Idiote beesten!’ vloekte Lennert.

‘Jij bent me er eentje! Je vreest geen wachter en zelfs geen draak maar van een gans ben je bang!’ tierde Hans lachend.

Lennert mopperde. ‘Ach nee, ik raak geïrriteerd, meer niet! Kom mee, we zoeken vader!’

Niet veel later werden de jongens tot bij de koningin geleid. Dit omdat de koning te ziek was om bezoek te ontvangen.

De koningin schreed langzaam uit de troonzaal naar de kleine kamer ernaast, waar de jongens haar opwachtten. Toen de deur openging, stapte een mooie jonge vrouw met een prachtig gewaad op hen af.

‘Achter haar loopt die onnozele hofnar. Kijk, herkennen jullie hem ook?’ vroeg Lennert en hij wees naar de gedaante.

‘Sst, dat is tovenaars Xenedeer, hou je stil!’ siste Hans.

‘Wees welgekomen,’ sprak de koningin beleefd tot de jongens. ‘Jullie zoeken jullie vader? En wie mag dat wezen? Iemand die in het kasteel woont, misschien?’ vroeg ze met vriendelijke stem.

Hans stapte naar voren omdat hij niet wilde dat Lennert iets onbeleefds of ongepast zou zeggen tegen de koningin.

‘Hare Majesteit.’ Hans bukte diep door zijn knieën. Ook Marnix maakte een diepe buiging en trok Lennert mee naar de grond.

‘Dit zijn mijn broers Marnix en Lennert en ik ben Hans Vandamme. Wij zijn zoons van Didderick.’

‘Ach zo! Nu je het zegt, je lijkt wel een beetje op hem! En hij daar ook, maar de jongste zal eerder op zijn moeder lijken, op... Catherine is het niet?’ antwoordde de koningin vriendelijk.

Vooraleer Hans nog iets kon uitbrengen stormde Lennert naar voren.

‘Kent u onze moeder, Majesteit?’ vroeg hij ongeduldig.

De koningin glimlachte. ‘Jij hebt zeker het bloed van Didderick in je! Hoe heet je ook al weer?’ vroeg ze vriendelijk.

‘Lennert,’ zei hij kort.

‘Majesteit!’ porde Hans zijn jongste broer in de zij.

‘Juist, ja. Majesteit. Weet u dat tovenaars Xenedeer achter u staat, Majesteit?’ benadrukte Lennert nu op het randje van onbeleefd.

De koningin draaide zich even om. ‘Oh, neemt u mij niet kwalijk, inderdaad! Ik vergeet jullie mijn gezelschap voor te stellen,’ sprak ze ietwat beschaamd. ‘Blijkbaar kennen jullie elkaar al?’ vroeg ze op even vriendelijke toon.

HOOFDSTUK V

De ronde tafel

Na schooltijd gooide Lenn zijn rugzak opzij, schopte zijn schoenen uit en nam plaats achter zijn computerscherm. Met een korte druk op de knop startte zijn favoriete spel. Lenn koos ongeduldig zijn zelfde strijder. Xenedeer noemde deze krijger Lennert, waarschijnlijk omdat die naam een beetje op Lenn leek, bedacht hij.

Lenn zag zijn dappere krijger naast twee andere krijgers in een groot kasteel lopen. Op de wandtapijten zag hij een sierlijke R geborduurd. 'Het lijkt wel of die carnavalszot het echt over mijn spel had,' mompelde Lenn.

Na een tijdje was Lenn met zijn krijger vertrokken. Hij verkende het hele kasteel, opende deuren en liep trappen op en af. Zijn mannetje werd uiteraard niet moe! Enkel Lenn kreeg hier en daar even wat kramp in zijn vingers, omdat hij zo snel over het toetsenbord bewoog. De andere twee krijgers op het scherm renden soms achter hem aan, af en toe liepen ze zelfs een beetje voor zijn voeten. Na een poosje was Lennert in zijn eentje. Hij beklom de trappen naar de hoogste vertrekken. Daar duwde hij een loodzware deur open en kreeg zo een hoge score in het spel. Hij bewandelde de kantelen van het kasteel.

Achter hem kwamen twee sluipers tevoorschijn. Ze trokken hun zwaarden en Lenn vocht terug met zijn zwaard, als een echte held. Enkele ogenblikken later waren de twee sluipers verslagen. Lenn had ze niet vermoord, maar wel uitgeschakeld. Hij veroverde hun wapens en bond de sluipers met een stevig touw vast aan elkaar. Ook dit leverde een hoge score op en een extra level.

In de verte zag hij vier ruiters te paard naderen. De jongen maakte een koprol en verstopte zich achter een kanteel. Hij moest beneden zien te komen om tegen ze te vechten.

Lenn gebruikte de pijltjes op de toetsen om zijn figuur naar de trappen te bewegen. Traag naderde zijn krijger de binnenplaats van het kasteel. Plots stond Lenn oog in oog met een bekende: heer Didderick. Dit was in het spel zijn vader, die hem steeds goede raad gaf. Lenn stak zijn zwaard weg en volgde Didderick naar een aparte kamer. De deur opende en er verscheen een grote ronde tafel.

Aan de tafel zaten allemaal krijgers of ridders. Je kon hun zwaarden en helmen zien liggen op de tafel. Didderick liep voorop en loodste Lenn

binnen. De deur werd door een wachter gesloten.

Moeder riep vanuit de keuken dat Lenn zijn huiswerk voor school moest maken. Hij treuzelde en mopperde voor hij op de pauzeknop drukte.

In het kasteel liep ondertussen het gesprek verder. Heer Didderick schoof een stoel bij voor Lennert en ging als laatste aan de tafel zitten. Lennert zette grote ogen op. Terwijl hij anders meteen begon te praten, durfde Lennert nu geen woord meer uitbrengen. Hij schaamde zich zelfs een beetje omdat hij zich zo opdrong bij zijn vader in het kasteel. Iets verder zag hij Baldewin zitten. Zijn oudste broer mocht dus mee vergaderen in de vergaderzaal van de koning?

‘Heren, vrienden van de ronde tafel,’ sprak Didderick. ‘Dit is mijn andere en jongste dappere zoon Lennert.’ Hij wees naar de jongen, die op zijn stoel zat en zich koest hield.

Het gezelschap begon te tieren, fluiten en juichen, alsof Lennert een bekende voor hen was.

‘Vader, als je klaar bent, weet je dat er buiten vier ruiters te paard richting kasteel rijden? Ik heb ze gezien vanaf boven. Volgens mij zijn het verkenner van koning Grubbelgrut!’ fluisterde de jongen tegen zijn vader.

Fier als een pauw stond heer Didderick recht en sprak tot zijn manschappen. ‘Dit is niet zomaar een jongen, dit is mijn zoon Lennert, de nieuwe strijdkampioen van mijn vriend Xen!’

Opnieuw juichten de mannen om deze woorden extra kracht te geven. Toen het weer stil werd, boog heer Didderick zijn hoofd naar zijn jongste zoon. 'Ja, dat zullen inderdaad de spionnen van koning Grubbelgrut zijn, zoon. De koning laat onze Majesteit niet met rust. Ze komen met ons praten, als ze binnen durven rijden tenminste.'

'Gaan jullie vechten, vader?' vroeg Lennert erg benieuwd.

'Nee mijn zoon, nog niet. We proberen het eerst met rede. Als dat niet werkt, verklaren we elkaar de oorlog.' En vader trok weer dezelfde grimas als thuis. Een gezicht van ergernis en verdriet om te gaan vechten, omdat hij nu eenmaal een levenslange ridder was.

Enkele ogenblikken later zwaaide de deur open en daar stond de tovenaar. Hij glimlachte naar Lennert. 'Heer Didderick, heren, u hebt gezelschap van het hof van Grubbelgrut.' Xenedeer gebaarde naar de vier ridders die gewapend de vergaderzaal binnenstapten.

Lennert voelde zenuwachtig aan zijn zij. Hij had zijn zwaard afgedaan. Het stond in de hoek van de kamer, net naast de ridders die binnentraden. In zijn broekzak staken nog twee dolken. Lennert voelde ze netjes op hun plaats zitten.

Tovenaar Xenedeer legde zijn hand boven op de hand van Lennert en schudde zijn hoofd. 'Nog niet, mijn kind. Je bent te vroeg!' fluisterde hij.

Lennert schrok dat de tovenaar zijn plan zo snel doorhad. Hoe kon die hofnar nu zijn denken volgen? Lennert besloot om zich op de achtergrond te plaatsen. Hij stond op en wandelde langzaam naar de muur.

'Neem plaats,' dicteerde heer Didderick de nieuwkomers. 'Luister over wat we uwe Majesteit te zeggen hebben en breng hem deze boodschap: wij vallen uw rijk niet aan op voorwaarde dat u het onze niet betreedt. Wij zijn de eigenaars van het rijk Ribbelrecht, zolang de koning leeft! Zolang hij niet sterft, zal er ook geen enkele aanval vanuit onze richting komen! Indien u ons bedreigt en ons stuk land wilt komen innen, mag u een oorlog verwachten!' sprak vader dapper.

De grootste en sterkste ridder van de vier stond rechtop van zijn stoel en balde zijn vuist. 'Het is niet aan u dit te bepalen, heer! Indien koning Ribbelrecht overlijdt, is het rijk het onze! Het is gewoon een kwestie van wachten!' sprak de ridder krachtig.

Tovenaar Xenedeer mengde zich in de gesprekken. 'Zeg uwe Majesteit dat hij destijds de oorkonde, het vredesverdrag tussen beide landen, ondertekend heeft! Uwe Majesteit ging volledig akkoord dat het grote rijk verdeeld werd tussen beide koningen. Wat onze koning nadien met zijn land wil doen, is toch zijn zaak!' sprak de tovenaar koel.

‘Er staat niets van een overlijden in dat verdrag, tovenaar Xen! Er staat dat het land van koning Ribbelrecht is, maar als hij sterft staat er niet in dat hij het land mag doorgeven aan een ander!’ sprak de sterke ridder.

‘Precies!’ knikte de tovenaar. ‘Er staat inderdaad niet in dat uw koning recht heeft op dit stuk land! Daarom zal er, indien onze koning overlijdt, gevochten worden tot er uitgemaakt is wie dit rijk zal toebehoren!’

Heer Didderick wandelde naar de woedende ridder. ‘Wij zijn klaar, misschien kan u ons uw naam nog meegeven, zodat we weten met wie wij de eer en het genoegen hebben gehad?’ sprak vader.

De stoere ridder keek minachtend naar vader. ‘U hebt de eer en het genoegen met de maarschalk van koning Grubbelgrut te spreken. Ik ben heer Lanseloy. Ik zal niet rusten tot ik volledig klaar ben met jullie!’ dreigde de man.

Tovenaar Xen wandelde net tussen vader en de maarschalk. Lennert moest toegeven dat de zwarte mantel zich positief in het gesprek mengde. Hij gooide zich meteen als levend schild voor zijn vader. Tovenaar Xenedeer was blijkbaar een man van zijn woord, als hij bedoelde dat hij iemands leven verdedigde, bedoelde hij dit ook letterlijk!

‘Ga en informeer uw koning, heer Lanseloy! Wij wachten op een antwoord van uw koning. Wij vallen nog niet aan, de volgende zet moet van uwe Majesteit de koning komen! Ga! Ga nu!’ beval de tovenaar.

De vier ridders lieten zich dit geen tweede keer zeggen. Heer Lanseloy duwde de tovenaar bruusk opzij en stapte misnoegd de kamer uit. De andere drie volgden hem op de hielen.

Nadat deze mannen vertrokken waren, kwamen Hans en Marnix de vergaderzaal binnen strompelen.

‘Eindelijk gevonden!’ pufte Marnix. ‘We hebben het hele kasteel afgelopen om jou te zoeken Lenn,’... en toen zagen de broers hun vader staan.

‘Verdraaid, het is hier bijna een familiereünie aan het worden,’ mopperde Xenedeer. ‘Waar komen die nu nog vandaan?’ stelde de tovenaar zich de vraag.

‘Ze waren samen met mij, vader,’ zei Lennert bedeesd.

‘Jullie moeten nu gaan, zonen! Ga en bescherm je zus en je moeder! Straks wordt het donker en zitten ze alleen. Ik kom jullie zo gauw mogelijk achterna met Baldewin!’ sprak vader tot Hans.

‘Makkelijker gezegd dan gedaan, vader! Dat klein gespuis is niet bij te houden, weet u!’ Hij wees naar Lennert die nu wilde duwspelletjes

speelde met Baldewin, de oudste.

‘Ach, zo erg kan het toch niet zijn?’ vroeg vader nogal verwonderd. Zijn woorden waren nog niet koud of Baldewin en Lennert vielen allebei op de grond en maakten een oorverdovend lawaai. Het zwaard van Baldewin viel achter hem op de grond en schoof met veel kabaal verder over de stenen vloer. Lennert had per ongeluk een schaal met fruit tegen de vlakte gekieperd.

‘Het is goed, laat Lennert bij mij en Baldewin. Zorg dat je veilig met Marnix thuiskomt voor de zon ondergaat, begrepen Hans?’

‘Ja vader, bedankt!’ En beide broers verlieten de zaal.

‘Rustig jongens, kalmeer! We moeten een strategisch plan bedenken voor de volgende nacht,’ sprak vader tot de anderen.

‘Mag ik blijven kijken, vader?’ vroeg Lennert ondeugend. ‘Ik zal braaf naast Baldewin plaatsnemen en geen woord meer zeggen, beloofd!’

Baldewin trok zijn speelmakker naast zich en legde hem het zwijgen op.

Nadat Lenn al zijn huiswerk gemaakt had, moest hij nog eerst de douche in. Alweer mocht zijn lievelingsspel wachten. Wat Lenn niet wist, was dat het spel in de middeleeuwen gewoon verderging. Alleen het vechten bleef uit, omdat Lennert rustig en geduldig op een stoel zat te wachten tot hij mocht strijden of verkennen.

Heer Didderick vertelde zijn plan voor de volgende nachten. Hij wist uit ervaring dat de ridders van koning Grubbelgrut vuil spel speelden. Ze waren waarschijnlijk al klaar om het kasteel aan te vallen. Didderick stelde voor om rond het kasteel valstrikken te zetten, om de vijand af te schrikken.

‘We moeten valkuilen maken en touwen spannen zodat we de vijand op afstand houden,’ stelde vader voor. ‘Aan de rand van het bos staan vier grote beuken. Daar graven we valkuilen. In het bos spannen we touw, zodat hun paarden struikelen. Heeft er iemand nog ideeën?’ vroeg vader.

‘Laten we kampen bouwen van takken en gebladerte! Van daaruit bespringen we de vijand, Didderick!’ riep een andere ridder.

‘Dat is een goed idee, Baudewijn! We moeten schuilplaatsen bouwen! Iemand nog een ander voorstel?’ vroeg vader.

Om de beurten riepen de krijgers ideetjes om de vijand het leven zuur te maken.

‘Lennert, geef je me die fruitschaal met appels en peren eens aan?’ vroeg vader zijn jongste.

Lennert sprong vlug van zijn stoel en deed wat hem gevraagd werd.

Vader Didderick legde de appels verspreid op de tafel. ‘Hier komen de